

falde de mod denne Lov stridende Bestemmelser i Planen for Fattigvæsenet i Kjøbenhavn af 1ste Juli 1799 saavel som alle andre hidtil gjældende Lovbestemmelser, der ere i Strid med nærværende Lov.

§ 70.

Denne Lov gjælder ikke for Færøerne.

De paa Island og Færøerne fødte Personer, som heri Landet blive trængende til Fattigforsørgelse, skulle være berettigede til at erholde saadan i den Kommune, hvor de, efterat have opnaaet henholdsvis 16 og 18 Aars Alder, have sidst haft stadigt og frivilligt Ophold i henholdsvis 10 og 5 Aar uden i den Tid at have nydt Fattigunderstøttelse.

Den Halvdel af Udgifterne ved Trængendes Hjemsendelse, der i Medfør af § 56 ellers skal afholdes af den afførende Kommune, bliver i de Tilfælde, hvor Hjemsendelsen skeer fra Island eller Færøerne til en forsørgelsespligtig Kommune heri Landet, at afholde af denne; ligesom omvendt Hjemsendelsesudgifterne, naar Hjemsendelsen skeer herfra til Island eller Færøerne, blive i det Hele at bære af den forsørgelsespligtige Kommune der.

Opstaaer der Tvistighed imellem en Kommune heri Landet og en Kommune paa Island eller Færøerne angaaende Forsørgelsespligten, bliver Sagen i fornødent Fald at afgjøre ved Forhandling imellem Justitsministeren og Indenrigsministeren.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag

Efterat den Kommission, der ved de allerhøieste Resolutioner af 28de Mai og 11te Juni 1869 var bleven nedfat til at tage Fattigvæsenets Ordning og de dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal under Overveielse samt til at fremkomme med et paa de indvundne Resultater grundet Forslag til den lovmæssige Ordning af de paagjældende Forhold, havde tilendebragt sine Forhandlinger, fremsendte den under 6te Oktober s. A. en Betænkning, der findes optagen i Ministerialtidenden B for Aaret 1871, Side 653 til 721. Det saaledes foreliggende Arbeide vidner om den Indsigt og Interesse, hvormed Kommissionens Medlemmer have varetaget det dem betroede Hverv, og den Sagkundskab, hvormed det vanskelige og indviklede Emne er behandlet, har fundet sit Udtryk i Forslag, hvilke Regeringen i mange og væsentlige Punkter ganske har kunnet tiltræde.

Man skal imidlertid strax bemærke, at man

i en væsentlig Henseende ikke har kunnet samstemme med Kommissionen, nemlig forsaavidt angaar den af samme foreslaaede Ordning af Forholdet mellem den fri Fattigforsørgelse og det offentlige Fattigvæsen. Vel maa det nemlig erkjendes, at naar der, saaledes som i det af Kommissionen udarbejdede Udkast til en Lov om fri Fattigforsørgelse foreslaaet, tillægges den fri Fattigforsørgelse Indtægter, der ikke ubelukkende hidrøre fra privat Godgjørenhed, maa dette medføre, at en Indblanding fra det Offentliges Side for saavidt er berettiget, som Staten, der maa sikke sig, at de omspurgte Indtægter anvendes efter deres Bestemmelse, til Betyggelse i saa Henseende ikke vil kunne undlade at føre Tilsyn med den Maade, hvorpaa den fri Fattigforsørgelse varetager sit Hverv. Men de Indtægter af den omhandlede Beskaffenhed, om hvilke der her kunde blive Spørgsmaal, vilde dog kun være af en rent underordnet Betydning, hvor-